

Træk var hele Sognets. Indtil sit fem og tredsindstyvende Aar havde Gammel-Erik været Egnens mest berygtede Slags- og Svirebroder, der oftest laa døddrukken omkring i Landevejsgrøfterne og levede af, hvad han om Natten stjal eller røvede rundt om i Gaardene. Men siden et nyt aandeligt Liv ved Væver Hansen var bleven vakt her — og maaske tillige paa Grund af den Lemlæstelse, der samtidig ved et Svirelæg havde gjort ham til Krøbling — var han paa én Gang bleven til et helt nyt Menneske, der nu levede fredeligt og lykkeligt i Samliv med en rød Kat, overalt modtaget og hyldet som det levende Vidnesbyrd om det nye Ords undergørende Magt.

Emanuel havde skilt sig fra sine to Ledsagere og sat sig op paa en Afsats højere oppe paa Skrænten. Han trængte til et Øjeblik at være ene med sine Tanker.

Og som han nu sad dér og saa' paa, hvorledes Par efter Par langsomt steg ned imod Stranden — altid Kvinde med Kvinde og Mand med Mand; saa', hvorledes de alle standsede et Øjeblik ved Foden af Stien, ligesom overvældede af Skæret fra Himmel og Hav, for at søge sig Siddepladser paa Skrænterne, . . . kom han til at mindes det Navn „Kirken“, hvormed Befolkningen